

938.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

o trybie postępowania przy przenoszeniu sędziów i prokuratorów na inne miejsca służbowe i w stan spoczynku.

Na podstawie art. 111, 243 i 298 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

I. Przeniesienie na inne stanowisko z powodu powinowactwa.

§ 1. Sędzia lub prokurator, który zawarł związek małżeński, tworzący powinowactwo, uzasadniająca w myśl art. 84, 102 § 2 lit. b) i 237 prawa o ustroju sądów powszechnych przeniesienie go na inne miejsce służbowe winien podać o tem wiadomość kierownikowi sądu względnie urzędu prokuratorского i na żądanie przedstawić akty urodzenia i ślubu.

Kierownik sądu lub urzędu prokuratorского, po stwierdzeniu powinowactwa, przedstawia sprawę w drodze służbowej Ministrowi Sprawiedliwości.

II. Przeniesienie na inne miejsce służbowe dla dobra wymiaru sprawiedliwości lub powagi stanowiska sędziowskiego. Przeniesienie w stan spoczynku w interesie wymiaru sprawiedliwości.

§ 2. Przeniesienie sędziego, wbrew jego woli, na inne miejsce służbowe na zasadzie art. 102 § 2 lit. c) u. s. p. lub przeniesienie w stan spoczynku na zasadzie art. 110 lit. c) u. s. p. może nastąpić na wniosek Ministra Sprawiedliwości, a w wypadku przewidzianym w art. 110 lit. c) także na wniosek zgromadzenia ogólnego sądu właściwego.

§ 3. Wniosek wraz z uzasadnieniem przesyła się prezesowi sądu właściwego. Przed postawieniem wniosku można zarządzić przedwstępne wyjaśnienie okoliczności faktycznych. W wypadku, gdy wniosek ma wyjść od zgromadzenia ogólnego sądu właściwego, wyjaśnienie tych okoliczności zarządza kolegium administracyjne do którego należy też przygotowanie projektu wniosku dla zgromadzenia ogólnego.

§ 4. Prezes sądu właściwego komunikuje wniosek (§ 3) odnośnemu sędziemu, pozostawiając mu czternastodniowy termin, w ciągu którego sędzia może wnieść podanie o przeniesienie na inne miejsce służbowe (art. 102 u. s. p.) lub w stan spoczynku, o ile posiada warunki przewidziane w art. 108 u. s. p., albo zrzec się stanowiska.

§ 5. Jeżeli podania przewidzianego w § 4 nie złożono w terminie lub złożone podanie załatwiono odmownie, prezes właściwego sądu przesyła wniosek Ministra Sprawiedliwości lub wniosek zgromadzenia ogólnego prezesowi sądu wyższego, który przedstawia sprawę kolegium administracyjnemu tego sądu.

Kolegium zarządza zbadanie okoliczności sprawy i zebranie dowodów i do przeprowadzenia dochodzenia bądź wyznacza jednego ze swych członków, bądź, za pośrednictwem prezesa, zwraca się do prezesa sądu właściwego o wyznaczenie w tym celu sędziego.

§ 6. Sędzia zainteresowany i jego obrońca mają prawo, po ukończeniu dochodzenia, przejrzenia akt i poczynienia wyciągów.

Sędzia zainteresowany i jego obrońca mogą składać wnioski o uzupełnienie dochodzenia. Jeżeli sędzia prowadzący dochodzenie wniosku nie uwzględni, przedstawi go do rozstrzygnięcia kolegium administracyjnemu, które zarządziło dochodzenie.

§ 7. Po ukończeniu dochodzenia sędzia wyznaczony przesyła akta prokuratorowi sądu, przed którym toczy się postępowanie; prokurator zwraca akta ze swoim wnioskiem prezesowi tegoż sądu.

§ 8. Na podstawie sprawozdania członka kolegium administracyjnego, wyznaczonego przez prezesa, kolegium zarządza:

- a) uzupełnienie dochodzenia, o ile uzna to za potrzebne;
- b) przekazanie sprawy ogólnemu zgromadzeniu, postanawiając jakie dowody należy na posiedzeniu bezpośrednio przeprowadzić.

W uchwale przekazującej sprawę kolegium administracyjne oznacza dokładnie fakty, mające stanowić podstawę orzeczenia zgromadzenia ogólnego. Odpis uchwały doręcza się prokuratorowi, zainteresowanemu sędziemu i obrońcy, jeżeli był wskazany.

§ 9. Kolegium administracyjne nie przekazuje sprawy zgromadzeniu ogólnemu, jeżeli przed powzięciem uchwały w tym względzie cofnięto wniosek o przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe lub w stan spoczynku (§§ 2, 3).

§ 10. Prezes sądu wyznacza termin posiedzenia zgromadzenia ogólnego, zawiadamia o nim prokuratora, zainteresowanego sędziego, jego obrońcę, jeżeli był wskazany, oraz wzywa powołanych do rozprawy świadków i znawców.

Wezwania zainteresowanemu sędziemu doręcza się w sposób przewidziany regulaminem sądowym.

§ 11. Do czynności na posiedzeniu zgromadzenia ogólnego mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 159 u. s. p.; sprawę przedstawia sędzia wyznaczony przez prezesa; nie może nim być sędzia, który przeprowadzał dochodzenie.

Niestawiennictwo należycie wezwanego zainteresowanego sędziego lub jego obrońcy nie wstrzymuje postępowania.

Zgromadzenie ogólne przystępuje do narad i do głosowania w nieobecności zainteresowanego sędziego i jego obrońcy.

Orzeczenie nie wymaga uzasadnienia i nie ulega zaskarżeniu.

§ 12. Odpisy orzeczenia zgromadzenia ogólnego doręcza się zainteresowanemu sędziemu oraz

przesyła Ministrowi Sprawiedliwości i prezesowi właściwego sądu.

§ 13. Przeniesienie prokuratora w stan spoczynku na zasadzie art. 110 lit. c) (art. 243 § 2) u. s. p. nastąpi po przeprowadzeniu dochodzenia, mającego stwierdzić okoliczności uzasadniające to przeniesienie. Dochodzenie to przeprowadza w stosunku do prokuratorów podległych prokuratorowi apelacyjnemu wyznaczony przez niego prokurator lub wiceprokurator, w innych wypadkach prokurator wyznaczony przez Ministra Sprawiedliwości.

§ 14. Do wezwania świadków i znawców, do doręczeń i przeprowadzenia dowodów mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy postępowania karnego, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie zawierają odmiennych postanowień.

III. Przejście w stan spoczynku na własne żądanie, po ukończeniu sześćdziesiątego lub pięćdziesiątego piątego roku życia.

§ 15. W wypadkach przewidzianych w art. 108 lit. b) i c) u. s. p. zainteresowany sędzia lub prokurator winien na żądanie władz nadzorczych przedstawić akt urodzenia i inne dokumenty, uzasadniające jego żądanie przeniesienia w stan spoczynku, jeżeli dane zawarte w wykazie stanu służby okażą się niewystarczające.

IV. Przejście w stan spoczynku wskutek ukończenia lat siedemdziesięciu lub siedemdziesięciu pięciu.

§ 16. Sędzia i prokurator, który ukończył siedemdziesiąt lat życia, obowiązany jest zawiadomić o tem swoją bezpośrednią władzę nadzorczą, przedstawiając na jej żądanie akt urodzenia. Władza ta przedstawi to zawiadomienie niezwłocznie Ministerstwu Sprawiedliwości w drodze służbowej. Sędzia i prokurator opuszcza swe stanowisko po otrzymaniu zwolnienia.

§ 17. Jeżeli sędzia lub prokurator zaniechał doniesienia, przewidzianego w § 16, bezpośrednia władza nadzorcza winna na podstawie własnych wiadomości i wykazu stanu służby przedstawić sprawę Ministerstwu Sprawiedliwości.

§ 18. Przepis §§ 16 i 17 ma zastosowanie, gdy sędzia Sądu Najwyższego, którego czas służby przedłużono do siedemdziesiątego piątego roku życia, ukończy ten wiek.

V. Przejście w stan spoczynku wskutek zwinięcia stanowiska.

§ 19. Prezes sądu apelacyjnego, w którego okręgu sędzia zwolniony od zajęć w myśl art. 107 u. s. p. pozostawał ostatnio na stanowisku zwinięciem, winien w razie możliwości przeniesienia lub delegowania sędziego do innego sądu przedstawić Ministerstwu Sprawiedliwości sprawozdanie.

§ 20. Jeżeli sędzia w ciągu roku nie otrzyma nowego stanowiska, prezes sądu apelacyjnego przed-

stawi bezzwłocznie Ministrowi Sprawiedliwości wniosek o przeniesienie sędziego w stan spoczynku.

VI. Przeniesienie w stan spoczynku z powodu ułomności cielesnej, upadku sił fizycznych lub umysłowych, albo z powodu dłuższej choroby.

§ 21. Postępowanie w wypadkach objętych art. 110 lit. b) u. s. p. wszczynają prezes sądu wyższego z własnej inicjatywy lub na przedstawienie prezesa sądu właściwego, o czym zawiadamia Ministerstwo Sprawiedliwości. Przedstawienie i postanowienie o wszczęciu postępowania winno zawierać uzasadnienie wyjaśniające okoliczności, z powodu których sędzia ma być przeniesiony w stan spoczynku.

§ 22. Kolegium administracyjne sądu wyższego wyznacza do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego jednego ze swych członków lub za pośrednictwem prezesa zwraca się do prezesa sądu właściwego o wyznaczenie w tym celu sędziego.

§ 23. Jeżeli powodem uznania sędziego za niezdolnego do służby ma być upadek sił umysłowych, należy mu wyznaczyć obrońcę z urzędu, o ile sam go nie ustanowił.

§ 24. Do stwierdzenia ułomności cielesnej lub upadku sił fizycznych lub umysłowych, powodujących trwałą niezdolność do służby, należy powołać lekarza urzędowego przy powiatowej lub wojewódzkiej władzy administracji ogólnej. W wypadkach wątpliwych należy powołać drugiego lekarza urzędowego lub biegłego sądowego; można zasięgnąć opinii wydziału medycznego uniwersytetu.

§ 25. Jeżeli sędzia bez przyczyny usprawiedliwiającej nie stawia się do badania lekarskiego lub odmówi poddania się badaniu, wówczas sędzia wyznaczony do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego zawiadomi o tem właściwą władzę nadzorczą, celem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

§ 26. Na wniosek prezesa sądu wyższego kolegium administracyjne tego sądu umarza postępowanie, jeżeli dochodzenie nie stwierdziło warunków przeniesienia w stan spoczynku.

W przeciwnym razie prezes zarządza przedstawienie zainteresowanemu sędziemu wyników postępowania przygotowawczego i pozostawia mu termin czternastodniowy, w ciągu którego może wnieść podanie o przeniesienie w stan spoczynku lub zrzec się stanowiska.

§ 27. Jeżeli sędzia podania przewidzianego w § 26 nie złoży w terminie, prezes sądu, który wszczął postępowanie, przesyła akta prokuratorowi tegoż sądu, który składa swój wniosek prezesowi, poczem ten kieruje sprawę na zgromadzenie ogólne.

§ 28. Co do doręczenia wezwań, skutków niestawiennictwa wezwanego sędziego lub jego obrońcy, trybu postępowania na posiedzeniu zgromadzenia ogólnego, doręczenia i przesłania odpisów orzeczenia obowiązują przepisy § 10 ust. 2 i §§ 11, 12 i 14 niniejszego rozporządzenia. Orzeczenie należy jednak uzasadnić.

§ 29. Przepisy §§ 21 — 28 mają odpowiednie zastosowanie w wypadku przewidzianym w art. 110 lit. a) u. s. p. z tą zmianą, że dochodzenie celem stwierdzenia warunków przeniesienia w stan spoczynku można pominąć, jeżeli warunki te są stwierdzone aktami urzędowymi, dołączonymi do przedstawienia prezesa właściwego sądu lub wskutek żądania prezesa sądu wyższego.

§ 30. Przepisy §§ 21 — 28 mają odpowiednie zastosowanie w wypadku przewidzianym w art. 108 lit. a) u. s. p. z następującymi zmianami:

Prośbę o przejście w stan spoczynku składa zainteresowany sędzia, dołączając świadectwo lekarskie i inne dowody. Wyniki dochodzenia należy sędziemu lub jego obrońcy przedstawić i na żądanie dochodzenie uzupełnić. Na posiedzenie zgromadzenia ogólnego zainteresowanego sędziego nie wzywa się.

§ 31. Przepisy §§ 21 — 30 mają odpowiednie zastosowanie do prokuratorów. Dochodzenie przeprowadza prokurator lub wiceprokurator wyznaczony w trybie § 13, poczem kieruje sprawę do pierwszego prokuratora Sądu Najwyższego lub do prokuratora apelacyjnego w myśl art. 243 u. s. p.

VII. Przepisy końcowe.

§ 32. Określenia sąd „wyższy“ i „właściwy“ są użyte w niniejszym rozporządzeniu w rozumieniu art. 188 u. s. p.

§ 33. Obrońcą sędziego lub prokuratora może być tylko osoba wymieniona w art. 145 u. s. p.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

939.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o trybie powoływania sędziów handlowych.

Na podstawie art. 213 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Liczbę sędziów handlowych w wydziałach handlowych poszczególnych sądów okręgowych oznacza Minister Sprawiedliwości po wysłuchaniu w tym względzie opinii prezesa właściwego sądu apelacyjnego.

W okręgach o znacznie większym ruchu spraw górniczych, Minister Sprawiedliwości oznaczy zarazem liczbę sędziów handlowych z pośród znawców górnictwa.

§ 2. Prezes sądu okręgowego wzywa prezydium (zarząd) właściwej izby przemysłowo-handlo-

wej najpóźniej na trzy miesiące przed zwolnieniem się stanowiska sędziego handlowego z powodu upływu trzechlecia, na które został mianowany, aby w terminie miesięcznym przedstawiło kandydatów na wolne stanowisko.

Jeżeli stanowisko sędziego handlowego zwolniło się z innych powodów, wezwanie nastąpić winno w ciągu trzech dni od daty opróżnienia się stanowiska, przyczem termin dla przedstawienia kandydatów nie może być dłuższy niż dwutygodniowy.

§ 3. Na każde wolne stanowisko sędziego handlowego właściwa izba przemysłowo-handlowa proponuje trzech kandydatów z pośród osób, odpowiadających warunkom art. 210 prawa o ustroju sądów powszechnych.

Sędziowie handlowi z pośród znawców górnictwa winni nadto odpowiadać następującym warunkom szczególnym:

- ukończenie wyższego zakładu naukowego górniczego z przepisaniem egzaminami i przynajmniej dwuletnia praca w zakładach górniczych na stanowiskach kierowniczych lub też pięcioletnia praca w tych zakładach bez względu na zajmowane stanowisko, albo
- ukończenie średniego zakładu naukowego górniczego i przynajmniej dziesięcioletnia praca w zakładach górniczych.

Służbę w urzędach górniczych uznaje się za równorzędną z pracą w zakładach górniczych.

Zaświadczenia o stanowisku i czasie pracy kandydata w zakładach lub urzędach górniczych wydają właściwe okręgowe urzędy górnicze.

§ 4. Na listę kandydatów może być wciągnięty ten, kto:

- odpowiada warunkom wymaganym art. 210 u. s. p., a gdy chodzi o sędziów handlowych z pośród znawców górnictwa — nadto warunkom § 3 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia;
- nie był poprzednio zwolniony ze stanowiska sędziego handlowego z powodów, wymienionych w § 8 lit. d) — f) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. o prawach i obowiązkach oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 940);
- mieszka w siedzibie sądu, w którym ma być mianowany, lub w bliskiej okolicy, — w każdym razie w okręgu tego sądu;
- wyrazi zgodę na objęcie stanowiska sędziego handlowego.

W razie braku odpowiednich kandydatów, czyniących zadość warunkowi pod lit. c), można umieścić na liście kandydata, mieszkającego stale poza okręgiem sądu, w którym ma być mianowany, o ile w okręgu sądu, w którym kandydat zamieszkuje, niema wydziału handlowego, a kandydat wyrazi gotowość ponoszenia kosztów przejazdu na posiedzenia.

Ponowne umieszczenie na liście osoby, która przedtem zajmowała już stanowisko sędziego handlowego, jest dopuszczalne.